

Os xustos vivirán por fe

¿O xusto “vive de fe” ou “vive de cada palabra que sae da boca de Deus”? Agora, Cristo é a fe que se manifestaría (Gal 3:24), o verbo encarnado, polo tanto, os xustos vivirán por Cristo (Rom 10: 8). Todo o que resucitou con Cristo é porque vive de fe, e o profeta Habacuc testemuña que os que viven por fe son xustos.

Os xustos vivirán por fe

“Pero ao que non practica, pero cre no que xustifica aos malvados, a súa fe é contada como xustiza” (Rom. 4: 5)

Introdución

É sorprendente a exposición do apóstolo Paulo cando di iso “Deus xustifica aos malvados” (Rom. 4: 5). En base a que Deus xustifica aos malvados? Como pode Deus, sendo xusto, declarar inxusto xusto? Como facelo sen comprometer a túa propia xustiza? Se Deus dixo: “... Non xustificarei aos malvados” (Ex 23: 7), como pode o apóstolo dos xentís afirmar que Deus xustifica aos malos?

Graza e fe

A resposta é sinxela: Deus xustifica aos pecadores libremente pola súa marabillosa graza. Aínda que a resposta é sinxela, a pregunta segue a ser: como fai El? A resposta tamén é sinxela: por fe “... para levarnos a Cristo, para que sexamos

xustificados pola fe” (Gal 3:24).

Ademais de que Deus xustifica aos malvados, é certo que o home está xustificado pola fe “Polo tanto, sendo xustificados pola fe, temos paz con Deus a través do noso Señor Xesucristo; polo que tamén temos entrada por fe a esta graza na que estamos; e presumimos da esperanza da gloria de Deus” (Rom. 5: 1-2).

Xustifica Deus pola confianza que o home deposita nel? ¿A crenza do home era a entidade xustificativa?

A resposta atopámola en Romanos 1, versos 16 e 17:

“Porque non me avergoño do evanxeo de Cristo, porque é o poder de Deus para a salvación de todos os que cren; primeiro do xudeu, e tamén do grego. Porque nela descobre a xustiza de Deus de fe en fe, como está escrito: Pero os xustos vivirán por fe” (Rom. 1:16 -17).

Aínda que no Antigo Testamento, Deus dille reiteradamente aos xuíces israelitas que deberían xustificar aos xustos e condenar aos malvados e declarar sobre si mesmo: “... Non xustificarei aos malvados” (Ex 23: 7), o apóstolo Paulo usa a Habacuc que di: ‘Os xustos vivirán por fe’, para demostrar que Deus xustifica aos malos.

Deus xustifica ao home a través de Cristo

A través da observación que o apóstolo Paulo fai de Habacuc, é evidente que a fe non se refire á confianza do home, senón a Cristo, a fe que se ía manifestar “Pero antes de que chegase a fe, estabamos mantidos baixo a lei e pechados a esa fe que se manifestaría” (Gal 3:23).

Que fe se manifestaría? O evanxeo de Cristo, que é o poder de

Deus, é a fe manifestada aos homes. O evanxeo é a fe pola que os cristiáns deben esforzarse (Jd1: 3). A mensaxe do evanxeo é a predicación da fe (Gal 3: 2, 5). O evanxeo é a fe, a través da cal se revelou a graza “Porque por graza fuches salvado, mediante a fe; e isto non vén de ti, é o don de Deus “(Ef. 2: 8). O evanxeo non veu de ningún home, pero é o don de Deus “Se soubeses o don de Deus e quen che pide: dame de beber, preguntaría-llo e el daríache auga viva” (Xoán 4:10).

Cristo é o don de Deus, o tema da predicación da fe, a través do cal o home ten entrada nesta graza. Polo tanto, cando a Biblia di que sen fe é imposible agradar a Deus, hai que dicir que a fe que lle gusta a Deus é Cristo, a fe debe revelarse e non, como moitos pensan, que é a confianza do home. (Heb 11: 6).

O escritor dos hebreos, no versículo 26 do capítulo 10, demostra que non hai sacrificio despois de recibir o coñecemento da verdade (evanxeo) e que, polo tanto, os cristiáns non podían rexeitar a confianza que tiñan, que é produto da fe (evanxeo). (Heb 10:35), xa que, despois de facer a vontade de Deus (que é crer en Cristo), deberían ter paciencia para alcanzar a promesa (Heb 10:36; 1 Xoán 3:24).

Despois de citar a Habacuc, o escritor dos hebreos segue falando dos que vivían por fe (Hebreos 10:38), é dicir, homes como Abraham que estaban xustificados pola fe que se ía manifestar “Agora, como as Escrituras prevían que Deus xustificaría aos xentís pola fe, primeiro anuncioulle o evanxeo a Abraham, dicindo:” Todas as nacións serán bendicidas en ti “(Gal. 3: 8).

Para Deus todo é posible

Abraham estaba xustificado porque cría que Deus proporcionaría a semente, algo imposible aos seus ollos, do mesmo xeito que é

aos homes que Deus xustifica aos malvados. “Agora, as promesas fixéronse a Abraham e aos seus descendentes. Non lle di: E á descendencia, como falando de moitos, senón como a un: E á túa descendencia, que é Cristo” (Gal 3:16).

Cristo é o firme fundamento das cousas que se esperan e a proba das cousas que non se ven. “Agora, a fe é o firme fundamento das cousas esperadas e a proba das cousas que non se ven. Porque por iso os antigos obtiveron un testemuño ”(Heb 11: 1-2), porque os xustos viven e reciben o testemuño de que agradou a Deus por medio de Cristo (Tito 3: 7).

A palabra que escoitou Abraham foi a que produciu a crenza do patriarca, porque “Pero que di? A palabra está contigo, na túa boca e no teu corazón; esta é a palabra de fe, que predicamos ...” (Rom 10: 8), xa que “Así que a fe é escoitando e oíndo pola palabra de Deus” (Rom. 10:17). Sen escoitar a palabra que vén de Deus, nunca habería confianza do home en Deus.

O elemento que produce xustificación é a palabra de Cristo, porque contén o poder de Deus que fai posible xustificar aos malvados “Sabelo: se confesas coa boca ao Señor Xesús e cres no teu corazón que Deus o resucitou de entre os mortos, salvaráste. Xa que co corazón cre para a xustiza e coa boca confésase para a salvación” (Rom 10: 9-10).

Cando o home escoita o evanxeo e cre, recibe poder para a salvación (Rom. 1:16; Xoán 1:12) e descobre a xustificación, pois pasa da morte á vida porque cría na fe (Rom. 1:17). É a través do evanxeo que o home se converte en fillo de Deus “Porque todos sodes fillos de Deus pola fe en Cristo Xesús” (Gal 3:26; Xoán 1:12).

O poder de Deus

Por que o apóstolo Paulo tivo a coraxe de afirmar que Deus fai

o que El mesmo prohibiu facer aos xuíces de Israel? Porque non tiñan o poder necesario. Para facer unha cousa xusta e inxusta, é necesario ter o mesmo poder que Xesús demostrou na cura dun paralítico despois de perdoar os seus pecados.

“Agora que sabes que o Fillo do Home ten poder sobre a terra para perdoar os pecados (díxolle ao paralítico), dígoche: levántate, leva a túa cama e vai á túa casa” (Lc 5) : 24).

Xustificar a fe é o poder de Deus “... para que nos xustificamos pola fe” (Gal 3:24), porque cando un home cre que está bautizado na morte de Cristo (Gal 3:27), é dicir, colle a súa propia cruz, morre e está enterrado “Ou non sabes que todos os que foron bautizados en Xesucristo foron bautizados na súa morte?” (Rom. 6: 3). ¡Agora o que está morto e xustificado está en pecado! (Rom. 6: 7)

Pero todos os que cren e morren con Cristo, tamén confesan a Cristo segundo o que oíron e aprenderon “Xa que co corazón cre para a xustiza e coa boca confésase para a salvación” (Rom 10: 9-10).

Agora o que confesa a Cristo é porque, ademais de bautizarse en Cristo, xa se puxo a Cristo. A confesión é o froito dos beizos que só produce os que están conectados coa verdadeira Oliveira “Porque todos os que foron bautizados en Cristo vestíronse de Cristo” (Gal 3:27); “Polo tanto, ofrecémoslle sempre un sacrificio de loanza a Deus, é dicir, o froito dos beizos que confesan o seu nome” (Heb 13:15); “Eu son a vide, ti sodes as ramas; quen está en min, e eu nel, dá moito froito; porque sen min non podes facer nada (...) O meu pai está glorificado nisto, que dás moito froito; e así seredes meus discípulos” (Xoán 15: 6, 8).

O testemuño que Deus lle dá a este home recae sobre os que, despois de ser enterrados, puxeron a Cristo, é dicir, só os que xa resucitaron con Cristo son declarados xustos ante Deus.

Só os que se xeran de novo, é dicir, que viven a través da fe (evanxeo) están xusto diante de Deus “Os xustos vivirán por fe” (Hc 2: 4).

Os xustos vivirán da fe, é dicir, da fe que se manifestaría e que agora predicamos (Rom 10: 8). Todo o que resucitou con Cristo é porque vive de fe, e o profeta Habacuc testemuña que os que viven por fe son xustos.

Polo tanto, calquera que non confíe nas súas propias accións, pero descansa en Deus que xustifica, impútaselle a súa crenza como xustiza “Pero ao que non practica, pero cre no que xustifica ao impío, a súa fe impútaselle como xustiza” (Rom. 4: 5); “E creu no Señor e acusouno de xustiza” (Xen. 15: 6), porque ao crer o home está conformado con Cristo na súa morte e resucita polo poder de Deus, creándose o novo home e declarado xusto por Deus.

A palabra do Señor é a fe manifestada e todos os que cren nela non se confundirán “Como está escrito: Velaquí, estou poñendo en Sión un escollo e unha pedra de escándalo; E todos os que crean nel non se confundirán” (Rom. 9:33), é dicir, no evanxeo, que é o poder de Deus, descóbrese a xustiza de Deus, que é de fe (evanxeo) na fe (crer) (Rom. 1). : 16-17).

Os xustos vivirán en Cristo, porque cada palabra que saia da boca de Deus vivirá o home, é dicir, sen Cristo, que é o pan vivo que baixou do ceo, o home non ten vida en si mesmo (Xoán 3:36 ; Xoán 5:24; Mt 4: 4; Heb 2: 4).